

Varjo

Luku 1 Kartano

Lilja heräsi kirkkaaseen auringonvaloon. Valo paistoi viistosti luolan suuaukolta. Hän näki isoveljensä Jacobin laittamassa ruokaa luolan toisella puolella.

He olivat sisarukset ja he asuivat kahden vuoren välissä olevassa luolassa. Luola oli iso ja siellä oli kaareva katto, luolan suuaukon edessä oli köynnös. Heidän vanhempansa olivat kuolleet ja he asuivat kahdestaan. Liljalla oli mustat ja pitkät hiukset. Jacobilla taas oli tumman ruskeat.

Lilja nousi ylös ja käveli Jacobin luokse. Hän sanoi menevänsä ulos. Hän puki repaleisen mekkonsa päälle ja kahmaisi viitan ja jousen mukaan ja lähti ulos. Hän toivoi löytävänsä jäniksen jonka voisi syödä lounaaksi.

Päivä oli kirkas ja aurinko häikäisi hänet kun hän tuli ulos luolasta. Ulkona tuoksui viinimarjat ja linnut lauloivat korkealla puissa. Lilja päätti mennä vuoren päällä olevaan metsään. Metsä oli tuntematon sillä hän ei ollut koskaan käynyt niin korkealla.

Hän käveli tiheään metsään ja toivoi että auringonvalo pääsisi sisään. Puut olivat korkeita ja jykeviä. Metsä näytti suurelta ja pimeältä. Lilja toivoi että löytäisi joskus takaisin. Hän näki paljon sieniä ympärillään. Niitä oli puiden juurakoissa ja ympärillä kaiken kokoisia ja värisiä.

Hän veti esiin jousensa ja otti nuolen ja viritti jousen. Silloin hän näki vilahduksen korkeista korvista. Jänis, hän päätteli. Hän lähti hiipimään eteenpäin ja tähtäsi jousellaan jänistä. Se ei vaikuttanut huomaavan häntä. Lilja päästi jousen ja nuoli ampaisi päin jänistä. Kuului rääkäisy ja jänis kaatui kuolleena maahan. Lilja poimi maasta kepin ja satoi jäniksen korvista siihen. Hän jatkoi matkaa, mutta yhtäkkiä hän liukastui juureen ja kaatui maahan.

- Auh, Lilja voihekaisi.

Sitten kuului poksahdus ja hänen ylleen levittäytyi varjo. Hän katsahti ylös ja näki suuren kartanon. Liljan naamalle levisi typertynyt ilme, hän olisi kyllä huomannut jos hänen edessään olisi ollut kartano. Eivätkä kartanot ilmestyneet noin vain toisten eteen. Kartanossa oli kolme kerrosta ja suuri tammiovi. Kartanon ikkunat olivat suuret ja hienosti koristeltu ja niiden sisäpuolella oli mustat verhot. Juuri silloin kipu viilsi hänen jalkaansa uudestaan. Jalka näytti olevan murtunut.

Alkoi sataa, aurinko ei kuitenkaan mennyt pilveen. Lilja makasi varmaan monta tuntia maassa tuijottaen kartanoa.

Lilja ei pystynyt liikkumaan jalkansa takia ja aika oli mennyt nopeasti. Taivas oli alkanut tummua ja yö lähestyi.

Liljalla oli kylmä. Jacob varmasti ihmetteli missä hän viipyi. Lopulta hän päätti mennä kartanoon koska siellä olisi varmaan lämmintä. Hän etsi maasta paksun ja pitkän kepin jotta voisi tukea sillä jalkansa. Hän raahautui huohottaen kartanon portaille ja istuutui lepäämään. Hän nousi ylös ja jatkoi viimeiset portaat. Silloin tapahtui jotain odottamatonta, kartanon ovet avautuivat itsestään hiljaa naristen. Ovien takaa avautui pimeä eteinen, jonne Lilja raahautui hetken epäröityään. Hän huusi pimeään, oliko joku kotona. Vastaukseksi hän sai vain oman äänensä kaiun.

Hän käveli pimeään olohuoneeseen ja hänen jalkansa osui johonkin kovaan. Hän katsoi alas ja näki vanhan, paksun ja pölyisen kirjan jonka vieressä oli noin kolmenkymmenen sentin pituinen ohut keppi.

Hän nosti kirjan ja puhalsi pölyt pois. Kirjan nimi oli, Magian tietokirja. Hän avasi varovaisesti kirjan ja näki tuhansia sivuja täynnä loitsuja. Lilja ihmetteli miten voi olla kirja loitsuista kun taikuutta ei ole olemassa. Sitten hän katsoi keppiin ja ajatteli että se voisi olla taikasauva.

Heti kun hän oli ajatellut niin, hän vihastui itselleen sillä eihän taikuutta ollut olemassa. Mutta vastoin tahtoaan hän nosti kepin maasta, ja sanoi pirapara, ihan vain hivin vuoksi.

Kuului valtava suhahdus, huone muuttui kylmäksi ja hänen ylleen levisi suuri varjo. Lilja kääntyi hitaasti ympäri, mutta yllätyksekseen siellä ei ollut mitään.

Lilja juoksi yhdelle valtavista ikkunoista ja riuhtaisi verhot auki. Valo lankesi huoneeseen ja Liljan hämmästykseksi valon yli viuhahti tumma varjon näköinen olento. Lilja pelästyi ja päätti lähteä heti kartanosta, silloin hän muisti jalkansa ja kauhu levisi häneen kuin musta aalto. Hän kompuroi ulko-ovelle ja puoliksi liukui ja puoliksi kaatui ulkorappuset alas. Hän kaatui maahan naama edellä.

Hän kuuli poksahtuksen ja kartano oli kadonnut. Vasta silloin hän huomasi että taikasauva ja kirja olivat jääneet hänen käteensä.

Luku 2 Loitsu

Sade ropisi maahan rauhoittavasti, aurinko paistoi jossain kauempana, mutta ulkona oli kuitenkin kylmää.

Lilja makasi maassa kauan vapisten kylmyydestä ja odottaen että jotain tapahtuisi. Kun niin ei käynyt hän nousi hitaasti istumaan. Kipu jalassa oli tuskallinen. Kirja ja sauva tippuivat hänen kädestä kun hän tarttui tuskissaan jalkaan. Kirja avautui sivulle 1356 ja Lilja näki sivusilmällä että otsikko oli, parannusloitsut. Lilja katsahti tarkemmin sivua ja alkoi lukea.

Parannusloitsut

Ovat loitsuista toiseksi helpoimmat. Ne ovat helppoja mutta voimakkaita. Vaikeus riippuu tietysti myös haavan koosta. Muista myös käyttää niitä vain tarpeen tullen, sillä niiden tekeminen kuluttaa voimiasi. Jos sinulla on pieni viilto tai rupi, älä käytä loitsua. Jos sinulla on venähtänyt, nyrjähtänyt tai murtunut joku paikka, käytä loitsua varoen, sillä jos noin vain huolimattomasti parannat haavan, voi tulevaisuuden lihaksesi mennä pahasti vinoon. Huom. loitsu ei tehoa päänsärkyyn tai kasvukipuun. Jos sinulla on suurempi haava joka pahimmassa tapauksessa on tulehtunut, tee näin: Laita lehti haavan päälle. Osoita sauvalla lehteä ja sano sitten: Haava paha pois mene jottei se pahene, sillä kohta tulee parannuksen ele.

Jos sinulla on toinen kipu älä käytä lehteä, muuten loitsu on sama.

Lilja tuijotti kirjaa ihmetyksen ja helpotuksen vallassa. Mutta hän epäröi hetken, mitä jos loitsu menisi pieleen. Sitten Lilja otti itseään niskasta kiinni, ja alkoi lausua loitsua, taikasauvaa pidellen.

- Haava paha pois mene jottei se pahene, sillä kohta tulee parannuksen ele, Lilja lausui sanat päättäväisellä äänellä.

Lilja tunsu voimien lähtevän hänestä ja pian jalassa alkoi tuntua kutitusta. Hetken päästä kutitus loppui ja kipu oli poissa. Hän lähti huterasti kävellen, kohti luolaa ja kotia.

Kun hän saapui luolan suulle oli keskiyö. Häntä vastaan juoksi pelästynyt Jacob, joka halasi häntä lujasti

- Missä olet ollut, olen ollut huolesta sairas? Jacob huudahti.
- Tämä on uskomatonta minä löysin talon ja kävin siellä sisällä ja löysin sieltä tietokirjan magiasta ja taikasauvan. Ja luulen että vapautin jonkun hirveän olennon, Lilja nyyhkytti.
- Anteeksi mitä?! Jacob huudahti järkyttyneenä.
- Ja sitten talo katosi, Lilja sanoi.

Ja niin Lilja kertoi koko tarinan seikkailustaan. Jacob kuunteli hiljaa järkyttynyt ilme naamallaan.

- Mietitään tätä huomenna, mutta nyt mennään nukkumaan, Jacob sanoi.

Luku 3 Varjo

Seuraavana aamuna Lilja heräsi aikaisin tutkimaan magian tietokirjaa. Hän halusi tietää minkä hirviön hän oli päästänyt vapaaksi eilen. Hän pelkäsi että hirviö voisi poistua kartanosta. Siitä ei seuraisi mitään hyvää. Juuri nyt hän tutki kappaletta suokäärmeestä. Mutta hirviö kartanossa ei voi olla sellainen, koska ne asuvat soissa. Hän käänsi sivua ja näki kappaleen tulilohikäärmeestä. Se oli kuitenkin liian iso mahtuakseen kartanoon. Hän käänsi sivua jälleen ja näki kappaleen jonka otsikkona oli, varjo.

Hän alkoi lukea kappaletta ja kauhukseen hän sai tietää että varjo oli koko taikamaailman vaarallisin olento.

Varjo

Varjo on taikamaailman vaarallisin ja kauhein olento. Varjot oleilevat usein pimeissä paikoissa kuten, pimeät metsät, vanhoissa hylätyissä kartanoissa ja joskus harvoin myös pohjoismaiden merissä. Ensimmäisen varjon löysi tutkija nimeltä, Stephany Wallis. Hän kuitenkin kuoli heti varjon nähdessään, mutta hänen mukanaan oli myös hänen poikaystävänsä Tom Waterfall.

Vain harvat selviävät hengissä varjon nähdessään, joten älä ikinä heilauta taikasauvaa ja sano pirapara, koska muuten luot uuden varjon.

Varjoa ei olla ikinä poistettu, mutta luullaan että joko heilautetaan taikasauvalla ja sanotaan pirapara, mutta tästä ei olla varmoja. Toinen mahdollinen keino on toipua tekemästään virheestä ja lopettaa katuminen, sitten täytyy tehdä jotain hyvää . Mutta mikään ei ole varmaa.

Lilja pamautti kirjan kiinni ja ajatteli katkerana että ei pystyisi koskaan lopettamaan katumista varjon luomisen takia. Samalla kun hän oli innoissaan että oli mahdollisesti keino varjon poistamiseen, hän oli myös huolestunut lukemastaan.

Juuri silloin Jacob tuli hänen luokseen ja katsoi häntä kysyvänä.

- Mitä sinä täällä teet? Jacob kysyi.
- Luin juuri että hirviö jonka loin kartanossa, on varjo, Lilja huokaisi.

Hän avasi kirjan ja näytti sivun jonka oli lukenut Jacobille.

Jacob luki kappaleen. Mitä pidemmälle hän tuli sitä pelästyneemmäksi hänen ilmeensä muuttui.

- Mitä me nyt teemme? Jacob kysyi.

Mutta kysymykseen ei tarvittu vastausta, sillä juuri silloin heidän yläpuoleltaan kuului, POKS!

- Mitä tuo oli? Jacob kysyi järkyttyneenä.

- Se on, KARTANO, tämä voi olla ainoa tilaisuutemme korjata virheeni ja meidän on käytettävä se hyödyksi, ME MENEMME KARTANOON!
Lilja huudahti.
- Oletko varma, voimme menettää kumpikin henkemme, ja minkä takia sinä edes teet tämän, onko se pakollista? Jacob kysyi huolestuneena.

Lilja mietti hetken kunnes hän vastasi:

- Teen tämän maailman vuoksi.
- Hyvä on mutta minä otan vanhat puumiekkamme ja köyden mukaan, ja pakkaan runsaat eväät, Jacob huolehti.

Lilja pyöritteli silmiään.

- No nopeasti sitten, Lilja sanoi ja hillitsi itseään lisäämästä, senkin tompeli.

Jacob kiirehti luolan perälle ja haki sieltä puumiekat ja eväät. Sitten he lähtivät luolasta ulos. He katsoivat luolan yläpuolelle ja näkivät siellä suuren mustan kartanon.

- Siinä se on, Lilja sanoi äänessään pelon sekaista kunnioitusta.

Lilja veti magian tietokirjan ja taikasauvan repustaan.

- Mennään, Lilja sanoi päättäväisellä äänellä.

He kiipesivät kallion päälle jonka päällä kartano oli. He lähtivät epäröiden astelemaan kohti rappusia ja niiden päällä olevaa ovea.

He kiiruhtivat rappuset ylös ja ovet avautuivat itsestään heidän edessään. He juoksivat sisään. Mutta kartano oli muuttunut. He tulivat tyhjään mustaan huoneeseen jonka toisessa päässä oli tumma ovi.

- Mennään tuonne, Lilja kuiskasi.
- Okei, Jacob sanoi epäröiden.

He lähtivät astelemaan kohti ovea. Heidän askeleensa kaikuivat tyhjässä huoneessa.

Jacob avasi oven. Oven takaa avautui toinen tyhjä huone, jossa ei vaikuttanut olevan mitään. Lilja lähti astelemaan huoneen poikki Jacob perässään.

Yhtäkkiä maa katosi oikean jalan alta. Lilja kiljaisi, mutta Jacob sai hänen kädestään kiinni juuri ennen kuin hän putosi.

Valtava rotko avautui heidän edessään, Lilja vapisi.

- Mitä me nyt teemme, Jacob kysyi.
- Tuon yli ei voi hypätä.
- En tiedä, katsotaan magian tietokirjasta, Lilja vastasi.

Lilja avasi magian tietokirjan ja selasi sitä kunnes löysi sivun pienennys- ja suurennusloitsusta. Siinä kerrottiin miten esineitä muutettiin pienemmiksi ja suuremmiksi.

Lilja sai idean, hän voisi suurentaa jonkun tavaran ja laittaa sen sillaksi rotkon yli. Kappaleessa kerrottiin että esineen paino ei muutu vaikka koko muuttuisi.

Lilja vilkaisi ympärilleen mutta ei nähnyt mitään mitä voisi suurentaa. Huone oli tyhjä. Silloin hän muisti puumiekat jotka Jacob oli pakannut. Ehkä toisen niistä voisi suurentaa, Lilja ajatteli.

- Pakkasitko puumiekat mukaan? Lilja kysyi veljeltään.
- Tietenkin, Jacob vastasi ylpeästi.
- Tiesin että niistä olisi apua, hän jatkoi.
- Voisinko saada toisen niistä, Lilja kysyi katsoen reppua jossa ne olivat.
- Pitääkö sinun miekkailla nyt? Jacob kysyi yllättyneenä.
- Ei minun miekkailla tarvitse, Lilja sanoi ärtyneenä.
- Minulla on idea miten pääsemme rotkon yli.

Jacob antoi puumiekan Liljalle joka asetti sen jalkojensa eteen kylmälle lattialle. Hän piti taikasauvaa kädessään ja tarkisti oikeat sanat kirjasta ja sanoi:

- Pieni olet, suureksi tulet, kokosi vaihtuu, painosi säilyy.

Yhtäkkiä puumiekka kiilteli ja sen jälkeen se kasvoi ainakin kuusi metriä joka suuntaan. Jacob yllättyi silmin nähden.

Lilja tarttui miekkaan ja työnsi sen niin pitkälle rotkon ylle että se ylsi toiselle puolelle. Sitten Lilja vilkaisi Jacobiin.

- Valmiina? Lilja kysyi.

Jacob nyökkäsi pelästyneenä. Mitä jos miekka ei kestäisi ja he putoaisivat rotkon pohjalle, jos sillä oli pohjaa lainkaan.

- Menenkö minä ensin? Jacob kysyi.
- Jos haluat, Lilja vastasi.

Jacob hengitti syvään ja asteli kohti puumiekkää. Hän asetti vasemman jalkansa puumiekan kahvalle ja sitten myös oikean. Puumiekka kesti. Jacob helpottui. Hän katsoi rotkon toiselle puolelle ja käveli puumiekan terää kohti.

Parin minuutin päästä Jacob oli turvallisesti rotkon toisella puolella. Hän vilkutti Liljalle kuin sanoakseen hänelle että olisi hänen vuoronsa. Lilja katsahti puumiekkaa ja lähti sitten kävelemään kohti sen kahvaa. Ensimmäinen askel tuntui huteralta, mutta kun hän otti toisen ja sitten kolmannen, se alkoi mennä paremmin.

Puolivälissä siltaa Lilja kuitenkin liukastui ja hän olisi tippunut rotkoon ellei hän olisi saanut toisella kädellään kiinni miekan reunasta.

- Lilja, Jacob huusi kauhuissaan.

Hänen äänensä kaikui seinistä.

- Ei hätää, minä tulen, Lilja huusi takaisin värisevällä äänellä.

Pitkän ponnistelun jälkeen Lilja onnistui kivuta takaisin miekan päälle ja kävellä toiselle puolelle Jacobin luokse.

Heti kun hän oli päässyt toiselle puolelle Jacob heittäytyi halaamaan häntä.

- Onneksi olet kunnossa, hän huudahti helpotusta äänessään.
- Onneksi, mutta jatketaan matkaa, ei meillä koko päivää ole aikaa, Lilja sanoi yrittäen pitää äänensävyänsä kepeänä mutta varsin kehnoin tuloksin.

Luku 4 Meduusat

He jättivät puumiekan sillaksi ja lähtivät astelemaan huoneen reunaa kohti. Yhtäkkiä Lilja erotti tummat portaat huoneen reunassa. Hän katsoi Jacobia ja osoitti portaita sormellaan. Jacob nyökkäsi hänelle vastaukseksi. Portaavat olivat jyrkät ja niissä ei ollut kaidetta.

Kun he pääsivät portaiden juureen he päättivät että Lilja menisi tällä kertaa ensin. Hän asetti ensimmäisen jalkansa ensimmäiselle portaalle, kuului ratinaa. Hän jatkoi portaiden nousemista. Silloin hän kuuli aaltojen loisketta, mitä ihmettä Lilja ajatteli. Mitä korkeammalle hän tuli sitä kovemmaksi loiske kävi.

Hän ihmetteli mistä loiske tuli. Lilja asteli ylöspäin ja hän näki huoneen jonka keskellä oli suuri lampi ja molemmilla puolilla lampea oli pieni hiekkaranta. Lilja käveli veden rajaan ja oli koskemassa veteen kun hän kuuli takaansa Jacobin äänen:

- Odota, tässä on jotain outoa. Ei tämän yli pääseminen näin helppoa voi olla, Jacob sanoi Liljalle ennen kun hänen käsi ehti koskea veden pintaa.

Jacob tuli hänen vierelleen. He katselivat veden pintaa kunnes he näkivät siellä liikettä.

- Tuo näyttää meduusalta, Lilja sanoi silmäillen lampea.
- Niin mutta ei miltä meduusalta tahansa, tuo on myrkyllinen, jos se koskee sinuun kuolet alle päivässä, Jacob sanoi tietäväisesti mutta säikähtäneenä.

Lilja pelästyi mutta hän tiesi että tämä oli tehtävä, varjo oli pysäytettävä. Lilja silmäili rantaa jolla hän ja Jacob seisoivat. Hän ei nähnyt mitään muuta kuin hiekkaa. Silloin hän sai mainion idean. Lilja kaivoi esiin magian tietokirjan ja katsoi sisällisluettelua.

(Huom. muista että monet loitsuista on uudistettu, joka tarkoittaa sitä että loitsuissa voi olla uudempaa kieltä)

Taikaolennot..... sivut 1-145

Muunnosloitsut..... sivut 146-211

Siinä se oli. Hän otti esiin sivun 146 ja selaili siitä eteenpäin kunnes hän löysi kappaleen nimeltä Hiekka/kivi oksiksi.

Hiekka/kivi oksiksi

Jos ikinä olet kokeillut muuttaa jotain tiedät kuinka vaikeaa se on. Se tarkoittaa että hiekan tai kiven muuttaminen oksaksi tai oksiksi on hankalaa. Tähän ei ole mitään selvää syytä. Tämän loitsun keksijä on Stephany Wallis (sama henkilö joka löysi ensimmäisen varjon). Hän oli hyvin kekseliäs noita, joka kuoli omaan löytöönsä. Mutta ennen kuolemaansa hän keksi miten muuttaa kivi tai hiekka oksiksi. Tee näin: Osoita taikasauvallasi hiekkaa ja sano hiekka miekka silakka oksa roska loska ja sen jälkeen heilauta taikasauvaa. Näin voit muuttaa hiekan tai kiven oksiksi.

Lilja näytti sivun Jacobille joka nyökkäsi. Sen jälkeen hän otti esiin taikasauvan ja osoitti sillä hiekkaa metrin päässä hänestä ja sanoi:

- Hiekka miekka silakka, oksa roska loska.

Siinä samassa hiekka muuttui ruskeaksi ja alkoi muodostaa kasoja jotka sen jälkeen muuttuivat oksiksi.

- Antaisitko minulle köyden, Lilja pyysi Jacobilta katsoen hänen reppua.

Jacob nyökkäsi ja ojensi pikkusiskolleen köyden repusta. Lilja keräsi tusinan oksia ja satoi oksat yhteen köydellä. Hän katsoi Jacobiin hymy huulillaan.

- Mainio idea, Jacob vastasi.

He työnsivät lautan veden rajaan, hyppäsivät sen kyytiin ja olivat ponkaisemassa pois rannalta kun Jacob muisti että he tarvitsevat myös oksan melaksi. Jacob juoksi takaisin ja haki paksun oksan. Sen jälkeen hän istahti Liljan viereen ja he ponkaisivat pois rannasta.

Lautta lähti liikkeelle. Heti kun se liukui ensimmäiset metrit pois rannasta vesi alkoi väreillä ja aallot nousivat. Puhkesi myrsky. Tuuli vinkui heidän ympärillään ja lautta narisi samalla kun he kauhoivat vettä minkä kerkesivät. Yhtäkkiä korkea aalto nousi heidän edessään.

- Varo, Lilja kiljaisi hetkeä ennen kuin aalto iskeytyi heidän päälleen.

Kaikki oli yhtä pimeyttä. Lilja ei enää tuntenut lauttaa allaan eikä Jacobia näkynyt missään. Vaatteet kastuivat läpimäriksi ja tukka levisi silmille. Pakokauhu yltyi. Liljan keuhkot huusivat happea mutta hän ei enää tiennyt missä päin pinta oli. Sitten tuli hiljaisuus ja rauha. Erikoinen tyyneys valtasi hänet eikä Lilja ajatellut enää selkeästi. Hän tajusi vain hämärästi että oli kuolemaisillaan.

Yhtäkkiä vahva käsi tarttui häneen ja Lilja palasi todellisuuteen. Hän rimpuili vastaan kunnes tajusi että se oli Jacob. Jacob muodosti kaksi sanaa huulilleen, meduusat ja ranta. Lilja ymmärsi että ranta oli lähellä ja meduusat tulossa heitä kohti. He räpiköivät pintaan ja Lilja veti vapisten henkeä. Hengittäminen ei koskaan ollut tuntunut ihanammalta.

Heidän ohitseensa kellui pari puupölkkyä joihin he takertuivat. He kiipesivät niiden päälle ja kauhoivat käsillään kohti rantaa joka häämötti heidän edessään.

Noin puolen tunnin kauhomisen jälkeen he lopulta ajelehtivat rantaan. Molemmat kaatuivat ensi teokseen rannalle vetämään kunnolla henkeä.

- Olipas seikkailu, Jacob huohti.

Luku 5 Jacobin nero idea

Kun Lilja ja Jacob olivat tasanneet hengityksensä he nousivat ja katselivat rantaa jossa he nyt olivat. Rannan reunassa oli samanlaiset portaat kuin ensimmäisellä kerroksella.

- Seuraava kerros on kolmas ja viimeinen siellä on varmasti varjo, Jacob sanoi huolestuneen.
- Niin, Lilja vastasi.

He lähtivät kohti portaita. Portaات olivat yhtä jyrkät kuin viime portaatkin. Jacob meni tällä kertaa vuorostaan ensin. Näissäkään portaissa ei ollut kaidetta. Jacob hengitti syvään ja asetti oikean jalkansa portaalle. Portaat narisivat hiljaa hänen astuessaan niille. Jacob katseli ylös portaiden yläpäättä, sinne oli vielä pitkä matka. Hän jatkoi astelemista ylöspäin kun hän kuuli että Lilja aloitti rappusten nousemisen. He nousivat ylös.

Yhtäkkiä Lilja kuuli pamahduksia, kuin että suuret leuat pamahtaisivat yhteen. Jacob oli kiivennyt portaat ylös ja hän katsoi Liljaa pakokauhun vallassa. Lilja ymmärsi että se mikä odotti häntä seuraavalla kerroksella ei ollut mikään kiltti lemmikki.

Kun Lilja oli päässyt porrastasanteelle hän katseli huoneeseen johon oli tullut. Huoneen keskellä oli suuri punainen ja vihreä lihansyöjäkasvi. Kasvi oli valtava ja söisi varmasti Jacobin ja Liljan yhdellä haukulla. Kasvin varressa oli teräviä piikkejä, jotka lävistäisivät heidät helposti. Kasvilla oli suussaan valtavat, terävät hampaat. Hampaat kiilsivät oudosti. Kasvilla ei ollut silmiä, mutta se tuntui aistivan heidät sillä se paukutti leukojaan Jacobin ja Liljan suuntaan.

- Varjo on varmaan lihansyöjäkasvin takana, Lilja sanoi veljelleen miettien miten pääsisi sen ohi.

He istahtivat vierekkäin lattialle. Lilja pureskeli kynsiään ja Jacob hyräili tuutulaulua.

- Keksin, Jacob sanoi innostuneena.
- No? Lilja kysyi.
- Voisimme nukuttaa kasvin tuutulaululla, Jacob ehdotti.

Lilja katsoi kasvia mietteliäänä, sitten hänen päässään välähti.

- Totta, Jacob sinä olet nero, Lilja kiljaisi innoissaan.
- No totta kai minä olen nero...siis miten niin? Jacob sanoi ja katsoi Liljaa kysyvästi kulmiensa alta.

- Magian tietokirja, Lilja mutisi samalla kun selasi sitä läpi.
- Lumousloitsut.....sivut 212-234, hän jatkoi.

Lumousloitsut

Lumousloitsut ovat yksi vaikeimmista loitsutyypeistä. Niitä on todella paljon mutta tavallisimmat lumousloitsut ovat: Harhautusloitsu, käskyloitsu, rakkausloitsu, nukutusloitsu ja totuusloitsu. Tämä kappale on hyvin lyhyt koska lumousloitsuista ei tiedetä paljon.

Tavallisimpien lumousloitsujen sanat:

Harhautusloitsu: Katso pois, älä huomaa, vaikka edessäsi ois herkkujuomaa.

Käskyloitsu: Nyt sä oot mun orja, käskyjäni siis noudata, älä siis kenkiäni sovita

Rakkausloitsu: Katseesi lumoan, pahuutesi tuhoan, rakastat nyt minua ja minä ikuisesti sinua.

Nukutusloitsu: Nukutusloitsun sanat ovat erilaiset, ensinnäkin ne ovat hieman pidemmät ja toiseksi ne pitää laulaa samassa melodiassa kuin tuiki tuiki tähtönen.

Sanat: Nuku, nuku pikkuinen iltaisin sulle hymyilen. Kauniit kasvot sulla on, söpöt posket pullollaan on. Nyt nuku älä herää vaan, muuten pahat noidat sut saa. Nuku nuku pikkuinen iltaisin sulle irvistelen.

Totuusloitsu: Totuus sano älä valheita lauo, muuten tuhoan sanat sun.

- Nyt lähtee, Lilja huusi ja sitten hän ja Jacob alkoivat laulaa samalla kun Lilja osoitti taikasauvalla kasvia.

Kasvi alkoi rimpuilla kuin joku näkymätön köysi olisi pakottanut sen makaamaan. He lauloivat kymmenen sekuntia kunnes kasvi alkoi kuorsata, mutta Jacob halusi laulaa laulun loppuun varmuuden vuoksi.

Sitten he hiippailivat kasvin ohi. Lilja huokaisi helpotuksesta. Edessä hämmöttivät taas yhdet portaat.

- Tämä on viimeinen kerros jossa varjo voi olla, hetkinen mutta eikö kartanossa ollut vain kolme kerrosta, Jacob kysyi.
- Tämä koko paikka on lumottu, kaikki on mahdollista, Lilja vastasi.

Lilja astui ensimmäiselle portaalle ja sitten toiselle. Yhtäkkiä kuului kirskuntaa ja paukuntaa joka tuli lähemmäs ylhäältäpäin. Jacob oli noussut ensimmäiselle portaalle kun Lilja kiljaisi.

- Apua.

Luku 6 Ylimääräinen kerros

Portaat muuttuivat liukkaaksi ja sileäksi liukumäeksi. Lilja ja Jacob kaatuivat taakse päin ja liukuivat takaisin portaiden juurelle.

- Häh, Jacob hämmästeli.
- Ehkä se voi tapahtua vain kerran, Lilja ehdotti ja nousi ylös.
- Kokeillaan uudestaan.

Tällä kertaa he eivät kävellet yhtä hitaasti. Tällä kertaa he lähinnä juoksivat, mutta he pääsivät vain 32-portaalle ennen kuin ne muuttuivat jälleen liukumäeksi. Lilja ja Jacob liukuivat taas portaiden juureen raskaasti huohottaen.

- Lupaan että tämä tapahtuu vielä kolmannen kerran, Jacob sanoi ja nyökkäsi kuin varmistaakseen sanojaan.
- Niin, mutta emme ehdi ylös tuossa ajassa, Lilja sanoi katsoen portaita jotka taas muuttuivat liukumäeksi.

Jacob vinkkasi silmällään ja muodosti sanan magian tietokirja huulilleen. Lilja nyökkäsi. Hän kaivoi sen esiin ja alkoi selata jälleen kerran luetteloa läpi.

Ja sitten hänen silmäänsä osui, nopeutusloitsu.

Nopeutusloitsu

Se on loitsu jolla voit nopeuttaa jotain, se ei ole vaikeaa jos sitä käyttää ihmiseen tai eläimeen, itse aikaan käyttäminen on jyrkästi kiellettyä. Sen keksi Henry Mountain. Sanat menevät näin:

Juokse, juokse niin kuin gepardi ja nopeammin kuin salama, vinhasti kuin pikajuna ja puhtaasti kuin syvä ura.

- Okei tehdään tämä, juokse, juokse niin kuin gepardi ja nopeammin kuin salama, vinhasti kuin pikajuna ja puhtaasti kuin syvä ura, Lilja sanoi samalla kun osoitti taikasauvallaan itseään ja Jacobia.

Siinä samassa Lilja tunsu jaloissaan erikoista kutitusta. Hänen teki hirveästi mieli juosta niin kuin ei koskaan. Jacob näytti tuntevan samoin sillä hän alkoi polkea paikoillaan.

- Mennään äkkiä, loitsun vaikutus kestää vain 30 sekuntia, Lilja huudahti ja pinkaisi ylös portaita.

Jacob juoksi hänen perässään. Lilja laski sekunteja, 15....20....25...

- Äkkiä, Lilja kiljui ja heittäytyi edessä häämöttävälle tasanteelle Jacob perässään.

Eikä sekuntiakaan liian aikaisin, sillä juuri samalla sekunnilla kun Jacob heittäytyi portaat muuttuivat.

- Me teimme sen, Jacob huohotti.
- Nyt täytyy voittaa varjo, Lilja sanoi ja nousi seisomaan.

He katselivat ympärilleen tyhjässä tornihuoneessa ja sitten Lilja näki sen, varjo liukui ainoan ikkunan ohi. Sen tumma hahmo liukui epätodellisesti ilmassa.

- On aika, Lilja sanoi.

Luku 7 Pimeys

Lilja tunsu miten katumus varjon luomisesta häipyi, hän tunsu itsensä vahvaksi ja rohkeaksi, hän pystyisi tähän. Jacob ei tuntenut samalla tavalla. Varjo oli vahva ja tuntematon olento joka ei kuulunut tähän maailmaan, se täytyi hävittää.

Huone oli pieni tornihuone ja siellä oli yksi ikkuna eikä ollenkaan huonekaluja. Katto oli korkealla ja seinät ja lattia oli tehty kivistä.

Lilja katseli ympärilleen ja muisti silloin miksi oli tullut tänne. Hän muisti että varjon voisi ehkä poistaa huutamalla pirapara ja heilauttamalla taikasauvaa.

Lilja silmäili huonetta kunnes erotti kulmassa varjon häivähdyksen.

- Pirapara, Lilja huusi ja osoitti sitä taikasauvallaan.

Mitään ei tapahtunut. Lilja hämmentyi kunnes tunsu pelon ja rohkeuden leviävän lävitseen, oli aika tehdä tämä kerralla.

Lilja lähestyi varjoa joka näytti kiertyvän kasaan kuin puista tippuneelta lehtikasalta tai nurkkaan ajetulta siililtä.

- Mitä sinä teet? Jacob kuiskasi peloissaan.
- Teen sen mitä täytyy, Lilja sanoi.

Sitten hän levitti kätensä suureen haliin ja syöksyi kohti varjoa ajatellen että tämä oli tehtävä. Sitten he kohtasivat, tumma varjo ja nuori tyttö.

- TÄSTÄ ON TEHTÄVÄ LOPPU, Lilja huusi.

Viimeinen ääni jonka Lilja kuuli oli Jacobin huutavan EI!

Sitten kaikki pimeni...

Sen jälkeen kartanosta ei olla nähty jälkeäkään. Se vain katosi. Samoin lapset ja varjo. Myöhemmin kyläläiset vuoren juurella puhuivat paljon kadonneista lapsista ja erilaisia huhuja kierteli, mutta yksikään ei ollut lähelläkään totuutta. Mutta mitä heille tapahtui, se jää salaisuudeksi.